

[Rager.]

jeg forkaster det. Men det forekommer mig dog, at Det frie Folkeparti har stillet et Underændringsforslag som, hvis det blev vedtaget, vilde være en Forbedring af Venstres Forslag. Det er jo meget rigtigt, hvad der staar i Bemærkningen til Det frie Folkepartis Underændringsforslag, og det kan være Venstre et lille Advis om, at Venstre ikke har været saa forfærdelig heldig med Udarbejdelsen af sine Ændringsforslag.

Hvad angaar de Udtalelser, der er fremsat her i Dag, særlig af det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen, har det for saa vidt overrasket mig, at de var saa stærke, som de var. Udvalgsarbejdet er forløbet paa en meget saglig og fredelig Maade, og jeg tror, man har Lov til at sige, at hele Udvalget var enigt om det rent principielle i det foreliggende Lovforslag: Omlægning af Kasserne's Understøttelsesaar. Det er først, naar man kommer til Spørgsmaalet om, hvorledes der skal betales, at der er delvis Uenighed.

Jeg siger *delvis* Uenighed, idet der fra begge Sider er Enighed om, at Halvdelen i hvert Fald skal betales af Statskassen. Hvad angaar den anden Halvdel, altsaa 6 Mill. Kr., synes jeg, at det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen i Dag lagde Sagen helt forkert frem. Det var, som de Penge, der her skal gives til Arbejdsløshedskasserne, betød en Forøgelse af det almindelige Tilskud til Arbejdsløshedskasserne, som om disse 12 Mill. Kr. var nye 12 Mill. Kr., der skulde gives til Understøttelse. Dette er forkert. Det, der sker, er en Flytning. Forholdet er det, at den væsentligste Del af disse 12 Mill. Kr. vilde være kommet til Udbetaling som Kommunehjælp. Altsaa, dette Lovforslag vil rent primært have den Virkning, at det letter Kommunernes Udgifter til Socialhjælp med ca. 12 Mill. Kr., og jeg vilde sætte Pris paa, om det ærede Medlem ved en senere Lejlighed i Dag vilde oplyse, om han ikke finder, at dette er rigtigt. Det ærede Medlem Hr. Victor Larsen pegede netop paa, at Kommunerne fik en ganske væsentlig Lettelse i deres Byrder, hvad angaar Kommunehjælpen.

Det er altsaa den første Virkning af Forslaget.

Hvad angaar Spørgsmaalet om, hvorledes disse Penge skal betales, ja, saa havde det i og for sig været naturligt, om man sagde: Kommunerne maa naturligvis betale, naar der foretages en teknisk Omlægning. Men det har man ikke sagt. Man har sagt: Kommunernes Stilling er som sædvanlig økonomisk vanskelig, og derfor er man

villig til at lade Statskassen bære Halvdelen af de samlede Udgifter, medens Resten lægges over paa Kommunerne. Det forekommer mig derfor, at der er vist Hensynfuldhed over for Kommunerne, og jeg forstaaer ikke, at man ikke kan acceptere dette Synspunkt. Det er saa soleklart, saa let at forstaa, og derfor er der ikke nogen virkelig agitatorisk Kraft i det Standpunkt, det ærede Medlem stillede sig paa. Var det indviklet, var det svært at forstaa, saa tvivler jeg ikke om, at det ærede Medlem gerne vilde foretage en Agitationskampagne med dette som Grundlag, men der er ingen Bund i en saadan Agitation, der er ingen, der vil tro det ærede Medlem, saa jeg synes, det ærede Medlem hellere skulde opgive i Tide.

Saa er der Spørgsmaalet om at lade de Arbejdsløshedskasser, som har den forholdsvist største Formue pr. Medlem, afholde en Del af Udgifterne. Forholdet er dette, at Arbejdsdirektøren har ønsket, at Kasserne skulde konsolideres, og man har, om end med meget Besvær, efterhaanden faaet Medlemmerne til at bøje sig for det og paatage sig de nødvendige Kontingentofre. Nu kan man ikke tale om, at en Kasse er konsolideret, naar den har en saa og saa stor Formue pr. Medlem, altsaa med Angivelse af et bestemt Tal, for der er 71 Kasser, og deres Forhold er forskellige. En Kasse er maaske nødt til at have en dobbelt saa stor Formue pr. Medlem som en anden for at være lige saa godt konsolideret. Det afhænger af den Risiko for Arbejdsløshed, der er inden for den paagældende Kasse.

Derfor er det principielt galt at sætte et bestemt Tal. Men det er ogsaa principielt galt at lade Kasserne være med til tvangsvis at betale de Udgifter, der her er Tale om. Det ærede Medlem og jeg er nemlig enige om — det gaar jeg da ud fra —, at hvis dette Forslag ikke vedtages, gaar de paagældende Mennesker over til Kommunehjælp og bliver altsaa deres Kasser uvedkommende. Nu siger man til Kasserne: I skal betale — men saa kan man dog ikke samtidig lade være med at holde Kasserne skadesløse. Hvad er den moralske Motivering for dette? Ja, det ærede Medlem siger, at nogle af Kasserne har Pengene. Men er det en tilstrækkelig Motivering? Man vil altsaa paalægge de Kasser, der stærkest har efterkommet Opfordringen til Konsolidering, en ekstra Ydelse.

Jeg kan ikke rigtig forstaa den moralske Begrundelse for dette Krav. Jeg tror, det vilde virke meget uheldigt, hvis man gik